

Sygn. akt III KK 172/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 maja 2017 r.,

sprawy **L. P.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w I.

z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. K., Kancelaria Adwokacka w I. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r., VI K (...), Sąd Rejonowy w I. uznał oskarżonego L. P. za winnego tego, że:

1. w dniu 11 września 2011 r. w miejscowości D., gmina I. spowodował obrażenia ciała u D. P. w postaci stłuczenia tylnych powierzchni obu ud z wylewiskami podskórnymi, stłuczenia prawego nadgarstka i twarzoczaszki, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający 7 dni, w ten sposób, że uderzył go drewnianym trzonkiem po udach oraz bił pięściami i kopał po całym ciele, to jest przestępstwa z art. 157 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
2. w dniu 11 września 2011 r. w miejscowości D., gmina I. groził D. P. pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
3. w dniu 26 września 2011 r. około godziny 12.40 w I. przy ulicy B., na terenie hurtowni papierosów M., działając wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą, dokonał rozboju w ten sposób, że grożąc ekspedientce M. W. przedmiotem przypominającym broń palna oraz szarpiąc za odzież doprowadził ją do stanu bezbronności, po czym dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 43.800,00 złotych na szkodę J. S. i Z. D., to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, orzekł o naprawieniu szkody, zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania i kosztach sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami przez prokuratora oraz obrońcę L. P.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt IV Ka (...), modyfikując rozstrzygnięcie o zaliczeniu tymczasowego aresztowania, w pozostałym zakresie dotyczącym oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w I.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją obrońca L. P., zarzucając mu naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez:

- nieprawidłową weryfikację przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, co stanowi naruszenie kryterium oceny dowodów z uwzględnieniem

wszystkich zgromadzonych dowodów i bezkrytyczne uznanie, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z zamkniętym łańcuchem poszlak, prowadzącym do ustalenia w sposób niebudzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne rozważania odpowiedzialności oskarżonego za występki rozboju;

- niedokonanie prawidłowej weryfikacji ustaleń Sądu pierwszej instancji w przedmiocie uznania za udowodniony fakt, iż nabycia samochodu marki D. [...] dokonali wspólnie L. P. i M. P.;

- bezkrytyczne przyjęcie, że za odpowiedzialnością oskarżonego L. P. przemawiają niezweryfikowane okoliczności, iż świadkowie widzieli podobny samochód na miejscu zdarzenia, jak również założenie, że oskarżony L. P. dokonał nabycia akumulatora do samochodu, który następnie służył do popełnienia przestępstwa;

- niezweryfikowanie prawidłowości ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie uznania za wiarygodne ustaleń wynikających z eksperymentu osmologicznego i przyjęcie na podstawie tego dowodu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

- nieprawidłową weryfikację przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z zeznań świadków K. S. i A. K., w postaci nieuwzględnienia przy ocenie dowodów z zeznań tych świadków faktu, iż mieli oni podstawy do pomawiania oskarżonego wynikające z niezweryfikowanego przez Sąd ich udziału w przedmiotowym zdarzeniu, niezweryfikowane uwzględnienie przy ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonego faktu, iż nie zostały one zweryfikowane innymi dowodami i stanowią dowód z pomówienia, co stanowi naruszenie kryterium oceny dowodów z uwzględnieniem wszystkich zgromadzonych dowodów, a także naruszenie kryteriów uwzględniania zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;

- równoczesne zaakcentowanie oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i wywiedzionych z nich konkluzji, co stanowi naruszenie kryterium oceny dowodów z uwzględnieniem wszystkich zgromadzonych dowodów oraz kryterium zasad prawidłowego rozumowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Zarzucił skarżonemu wyrokowi również naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. poprzez nieprawidłową weryfikację okoliczności wziętych pod rozagę przez Sąd Rejonowy przy formułowaniu podstawy rozstrzygnięcia, w postaci nieuwzględnienia podniesionych w apelacji oraz wynikających z oceny materiału dowodowego okoliczności związanych z odtworzeniem przebiegu zdarzenia, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wydanych w sprawie wyroków i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w I. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w I. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co skutkowałą jej oddaleniem.

Z uwagi na charakter podniesionych w kasacji zarzutów, przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego, a zakres kontroli kasacyjnej jest zdecydowanie węższy niż w postępowaniu apelacyjnym, opiera się też na innych przesłankach. Kasacja może opierać się na zarzutach dotyczących uchybień w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych albo innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Z treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynika, że choć obrońca, poprzez odwołanie się do obrazu przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. stara się nadać podnoszonym zarzutom charakter kasacyjny, to w istocie rzeczy próbuje doprowadzić do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy pełnej kontroli odwoławczej, do czego sąd kasacyjny nie jest powołany.

Podkreślić przy tym trzeba, że mimo obszerności uzasadnienia kasacji, przywołującej szeroko, znane Sądowi Najwyższemu orzecznictwo, brak w niej tego, co decyduje o skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a mianowicie skonkretyzowania podnoszonych zarzutów i wykazania tego, że dotyczą one uchybień będących nie tylko rażącym naruszeniem prawa, ale też mogącym mieć

istotny wpływ na treść orzeczenia. Brak tego powoduje, iż kasacja staje się jedynie prezentacją poglądów i zapatrywań skarżącego. Z treści kasacji wynika, że skarżący nie kwestionuje w gruncie rzeczy prawidłowości przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy kontroli instancyjnej lecz ustalenia faktyczne Sądu Pierwszej instancji.

Już tylko z tego powodu chybionym jest zarzut nierozpoznania zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 7 k.p.k. W takim zakresie, w jakim wymagało tego rozpoznanie apelacji, Sąd odwoławczy rozważył podnoszone przez skarżącego zarzuty, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Przedstawiona tam argumentacja jest racjonalna, nie stoi w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a jej powtarzanie w tym miejscu jest zbyteczne.

Dodać trzeba, że przekonanie Sądu pierwszej instancji o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., albowiem zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowiło wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto motywy zostały logicznie przedstawione w uzasadnieniu wyroku. Następstwem właściwie przeprowadzonej oceny dowodów stały się prawidłowe ustalenia faktyczne, co do winy i zamiaru oskarżonego.

Nie można też doszukiwać się naruszenia art. 7 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym. Sąd odwoławczy nie jest ani zobligowany, ani uprawniony do przeprowadzenia ponownej oceny materiału dowodowego. Do obrazu art. 7 k.p.k. przez sąd odwoławczy może dojść tylko wówczas, gdy sąd w trakcie swojego postępowania czyni własne ustalenia, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Zupełnie chybionym jest zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Wbrew oczekiwaniom skarżącego obrazu tego przepisu nie można upatrywać w przeprowadzonej przez sąd ocenie materiału dowodowego. To, że dokonując ustaleń faktycznych, jednym dowodom dał wiarę, a innym odmówił wiarygodności nie oznacza, że nie oparł się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Inaczej rzecz ujmując, że ferując wyrok, skorzystał z dowodów,

które nie zostały ujawnione na rozprawie, albo niektóre z tych ujawnionych pozostały poza jego polem widzenia. Skarżący nie konkretyzuje jednak stawianej przez siebie tezy. Nie wskazuje dowodów spełniających te kryteria.

Autor kasacji sformułował w obszernym jej uzasadnieniu uwagi dotyczące interpretacji wskazywanych przepisów procedury karnej w kontekście procesu poszlakowego, nie wskazał jednakże argumentów, poza negacją stanowiska Sądu II instancji, przemawiających na korzyść skazanego. Z treści uzasadnień, zarówno Sądu Rejonowego w I., jak też i Sądu Okręgowego w B. wprost wynika, że w odniesieniu do winy L. P. postępowanie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, zaś łańcuch poszlak został poprawnie skonstruowany i oceniony. Sądy obu instancji we właściwy sposób odniosły się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego krytycznej oceny w świetle standardów wyznaczonych przez przepisy wskazane przez obrońcę.

Reasumując w sprawie nie doszło do naruszenia wskazywanych w kasacji przepisów postępowania, zaś uzasadnienie orzeczenia sądu *ad quem* spełnia standardy wskazane w art. 457 § 3 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe argumenty, orzeczono jak na wstępie.